

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Decizia nr.3186

Dosar nr.271/54/2010

Ședința publică de la 22 iunie 2012

Președinte: X	- Judecător
X	- Judecător
X	- Judecător
X	- Magistrat asistent

&&&

S-a luat în examinare recursul declarat de pârâta Agenția Națională de Administrare Fiscală împotriva sentinței nr.X/2011 din 8 martie 2011 a Curții de Apel .X. - Secția de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal s-au prezentat recurenta, prin consilierul juridic X, precum și intimatul-reclamant X, în nume propriu și în calitate de asociat al S.C. „X.” S.R.L., prin avocatul X, lipsă fiind intimata-pârâtă S.C. „X.” S.R.L. și reprezentantul acesteia, lichidator judiciar XL.

Procedura completă.

S-a prezentat referatul cauzei, arătându-se că recursul este exceptat de la plata taxei judiciare de timbru și a timbrului judiciar și este formulat în termenul legal, după care Curtea, constatând pricina în stare de judecată, a acordat părților prezente cuvântul cu privire la recurs.

Reprezentantul recurenteii a solicitat admiterea recursului și modificarea sentinței atacate, în sensul respingerii acțiunii, ca neîntemeiată, făcând referire la motivele și argumentele arătate în scris.

Avocatul intimatului-reclamant a solicitat respingerea recursului, ca nefondat, și menținerea sentinței atacate, ca fiind temeinică și legală, pentru argumentele prezentate în concluziile scrise depuse la dosar.

ÎNALTA CURTE

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

Prin sentința nr.X/2011 din 8 martie 2011, Curtea de Apel .X. – Secția de contencios administrativ și fiscal a admis acțiunea formulată de reclamantul X, în nume propriu și în calitate de asociat al S.C. „X.” S.R.L., în contradictoriu cu pârâtele Agenția Națională de Administrare Fiscală și S.C. „X.” S.R.L., reprezentantă de lichidator judiciar X., a anulat Decizia nr. X/22.07.2009 emisă de M.F.P. – Agenția Națională de Administrare Fiscală și a trimis cauza la această instituție, pentru rezolvarea pe fond a contestației nr. X din 14.05.2009 formulată de petent.

Pentru a pronunța această sentință, prima instanță a reținut următoarele:

În urma controlului efectuat de către reprezentanții D.G.F.P. .X. la S.C. .X. S.R.L. din X, în legătură cu activitatea desfășurată în perioada 01.01.2005- 31.10.2008 și modul în care au fost plătite impozitele, taxele, fondurile speciale și contribuțiile sociale datorate bugetului general consolidat, au fost întocmite raportul de inspecție fiscală din 28.01.2009 și decizia de impunere nr.X din 30.01.2009 care au stabilit în sarcina societății existența unor obligații de plată la bugetul de stat.

Din conținutul raportului de inspecție fiscală întocmit la data de 28.01.2009, rezultă că, în perioada 01.01.2005 - 07.10.2008, societatea verificată a fost administrată de către contestatorul .X.- în calitate de asociat majoritar și administrator -, iar începând cu data de 08.10.2008, urmare a încheierii comerciale nr.X din 07.10.2008 pronunțată de Tribunalul .X. în dosarul de faliment al aceleiași societății, a fost ridicat dreptul de administrare al acestuia și a fost confirmat ca lichidator - cu toate drepturile și obligațiile aferente, SC X IPURL X. Din acest motiv, intimata DGFP .X. a apreciat că se impune comunicarea rezultatelor controlului doar către aceasta din urmă.

Aceeași soluție a fost menținută și de către Ministerul Finanțelor Publice – Agenția Națională de Administrare Fiscală, Direcția generală de soluționare a contestațiilor, prin Decizia nr. X din 22.07.2009, care a avut drept obiect soluționarea contestației

formulată de către X, făcându-se trimitere expresă la prevederile cuprinse în Legea nr. 31/1990 a societăților comerciale, Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, precum și în O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală. Suplimentar, organul care a soluționat contestația a mai precizat că singura modalitate legală prin care alte persoane ar fi putut fi introduse în litigiu îl reprezintă prevederile art.212 din O.G. nr. 92/2003 republicată, respectiv existența unui demers legal din partea lichidatorului X SPURL X prin care aceasta să fi solicitat introducerea în cauză a contestatorului X.

Curtea de apel a arătat că nu poate împărtăși punctul de vedere al instituției care a soluționat contestația, deoarece el este rezultatul unei interpretări excesiv de restrictive a textelor de lege care definesc „persoana vătămată”, atât în accepțiunea O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, cât și a Legii nr. 554/2004 privind contenciosul administrativ.

De asemenea, se apreciază că, în analiza semnificației juridice a acestei sintagmei, trebuie pornit de la prevederile legii cadru a contenciosului administrativ, mai precis a art.2 alin.1 lit.a) din acest act normativ.

Având în vedere calitatea contestatorului în societatea supusă controlului în perioada 01.01.2005-07.10.2008, respectiv de administrator unic și asociat majoritar, faptul că acesta a fost convocat și a participat la realizarea controlului precum și la discuția finală (conform celor menționate în raportul de inspecție fiscală), a prezentat în scris punctul de vedere al contribuabilului, precizând în mod expres că, după primirea raportului de inspecție fiscală, își rezervă dreptul de a formula inclusiv obiecțiuni, se apreciază că acestea constituie suficiente argumente atât de drept cât și de fapt în sensul considerării d-lui X ca fiind o „persoană vătămată” și îndreptăririi sale la posibilitatea formulării contestației, potrivit art. 205 din O.G. nr. 92/2003.

În opinia primei instanțe, argumentele de drept rezultă din dispozițiile prevăzute în Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale în ceea ce privește obligațiile care incumbă administratorului unei societăți cu răspundere limitată coroborate cu prevederile art. 27 din O.G. nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală referitoare la răspunderea solidară, precum și din

posibilitatea prevăzută de același Cod de procedură fiscală pentru reprezentantul legal al unei societăți comerciale de a putea exercita o cale de atac împotriva unui act de control administrativ - fiscal care stabilește obligații de plată către bugetul de stat în sarcina acestei societăți.

Privitor la argumentele de fapt, se apreciază că acestea au o puternică conotație de natură morală, fiind incorect ca o persoană fizică care a avut responsabilitatea materială, financiară și juridică – în calitate de asociat și administrator, a unei societăți comerciale timp de aproape 3 ani și 10 luni (cu excepția perioadei 08.10.2008-31.10.2008) să nu fie încunoștințată despre rezultatele unui control ce vizează activitatea societății în această perioadă și să aibă posibilitatea de a formula obiecțiuni la acest control, fiind practic irelevant faptul că în ultimele zile vizate de control dreptul de administrare i-a fost ridicat de către tribunal.

Prima instanță a concluzionat în sensul că se impunea comunicarea rezultatelor controlului atât față de dl. X – fost administrator al societății și persoană care dobândește calitatea de contestator în urma întocmirii actelor de control -, cât și față de societatea numită lichidator prin încheierea instanței, numai astfel putându-se asigura respectarea principiilor care trebuie să guverneze modul de desfășurare și efectele unui control de natura celui administrativ – fiscal.

Or, în condițiile în care instituția care a soluționat contestația a apreciat, în mod eronat, că dl. X nu are calitatea de contestator și nu i-a comunicat acestuia actul prin care s-a materializat rezultatul controlului, nici argumentul neformulării în termen a contestației nu mai are suport juridic, contestatorul fiind în termenul legal de formulare a contestației.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs pârâta Agenția Națională de Administrare Fiscală, care a solicitat modificarea sa, în sensul respingerii acțiunii reclamantului ca neîntemeiată.

În motivarea căii de atac, încadrată în drept în dispozițiile art. 304 pct. 9 C.proc.civ., recurenta a susținut faptul că sentința contestată este dată cu aplicarea greșită a legii.

În dezvoltarea acestui motiv de recurs au fost formulate de către recurentă următoarele critici de nelegalitate cu privire la hotărârea judecătorească atacată:

1) Curtea de apel nu a ținut seama de prevederile art. 18 alin. 1 din Legea nr. 85/1996 privind procedura insolvenței și cele ale art. 47 alin. 4 din Legea nr. 85/2006. În speță, decizia de impunere contestată a fost comunicată lichidatorului X X X la data de 09.02.2009, iar acesta nu și-a exercitat dreptul de a formula contestație împotriva actului administrativ fiscal.

2) Prima instanță nu a făcut aplicarea dispozițiilor art. 207 alin. 1 din Codul de procedură fiscală, republicat, cu modificările și completările ulterioare, conform cărora contestația se va depune în termen de 30 de zile de la data comunicării actului administrativ fiscal, sub sancțiunea decăderii.

Intimatul-reclamant a depus contestația la data de 14.05.2009, după 93 de zile de la comunicarea deciziei de impunere, motiv pentru care soluția de respingere ca tardiv formulată a contestației administrative este legală.

Intimatul-reclamant a formulat concluzii scrise în care a solicitat respingerea recursului ca nefondat.

Analizând sentința atacată, în raport cu criticile formulate, cât și din oficiu, în baza art. 304¹ C.proc.civ., Înalta Curte apreciază că recursul este nefondat pentru considerentele care vor fi expuse în continuare.

Obiectul cererii deduse judecății îl reprezintă legalitatea deciziei nr. X din 22.07.2009 emisă de Agenția Națională de Administrare Fiscală - Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor, prin care a fost respinsă ca fiind depusă de o persoană lipsită de calitate de a contesta și ca nedepusă în termen contestația formulată de intimatul X împotriva deciziei de impunere nr. X din 30.01.2009 prin care s-a stabilit în sarcina de plată suplimentară a S.C. „X.” S.R.L. suma de X lei.

Intimatul X a fost asociat majoritar și administrator al S.C. „X.” S.R.L. în perioada supusă controlului, finalizat prin emiterea deciziei de impunere anterior individualizată, motiv pentru care, în mod corect, prima instanță a apreciat că acesta are calitatea de „persoană vătămată”, în sensul art.2 alin.1 lit.a) din Legea nr. 554/2004, modificată, și poate formula contestație împotriva actului de impunere.

Un argument esențial în sprijinul acestei interpretări juridice îl constituie dispozițiile art. 27 din Codul de procedură fiscală care

permit angajarea răspunderii solidare a administratorului unei societăți comerciale pentru creanțele apărute în perioada în care partea a avut această calitate.

Mai mult decât atât, după cum rezultă din raportul de inspecție fiscală aflat în discuție, intimatul a fost convocat, a participat la realizarea controlului, a prezentat în scris punctul său de vedere și a arătat că își rezervă dreptul de a formula obiecțiuni.

Interesul legitim rezultă și din faptul că, prin contestația administrativă pe care a formulat-o, intimatul a urmărit reducerea pasivului S.C. „X.” S.R.L. (societate aflată în lichidare), în sensul de a fi înlăturate din tabloul creditorilor creanțele nereale.

În fine, Înalta Curte apreciază că nu poate primi nici ultima critică formulată de recurentă, în sensul că prima instanță a încălcat prevederile art. 207 alin. 1 din Codul de procedură fiscală, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Astfel, în condițiile în care actul de impunere contestat nu a fost comunicat intimatului, autoritatea recurentă nu poate susține că nu a fost respectat termenul legal de 30 zile impus de această dispoziție normativă.

Față de împrejurarea că instanța de fond a interpretat în mod legal și corect prevederile normative anterior indicate, nefiind incident motivul de recurs prevăzut de art. 304 pct. 9 C.proc.civ., Înalta Curte, în temeiul art. 312 alin. 1 teza a II-a C.proc.civ, raportat la art. 20 și 28 din Legea nr. 554/2004, va respinge recursul ca nefondat.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Respinge recursul declarat de pârâta Agenția Națională de Administrare Fiscală împotriva sentinței nr.X/2011 din 8 martie 2011 a Curții de Apel .X. - Secția de contencios administrativ și fiscal, ca nefondat.

Irevocabilă.

Pronunțată, în ședință publică, astăzi 22 iunie 2012.

X